בס"ד

יום **שבת**, **ב' ג'** במנחם אב תשנ"ה (19 באוגוסט)

דבר תורה קצר:

פעם אחת בדרכי שהלכתי באחת מהערי ישראל - נזדמן במירתו של תנא. התלמידים הרבו לשאל מי יהיה האנשים העליונים אלה אשר יהיו בגיהנם. נמסר להם שברוש סיגוד החולקים, נידונים כמה ימים וסנדלרים, שלא הרגילו את עצמם לעסוק בדברי תורה, ולבן עוסקים בשלום הפנאי בוויכוחי-סרק על חינם ותענוגי בגיד-הנפש.

כשעלה הרב באחת השבתות לדרוש, אמר בין השאר לשומעיו:

= ימים רבים הי"ת עמנו על בני ישראל במדבר, שפעם אחר פעם עוררו מחלוקת נגד משה ואהרון נזדמנים שונים - על מים, על בשר, על בצלים ושומים, ושאר מיני מאכלות שעוררו את תאוותם. ומפי על זה נידונו בהוגה. ויש פעם בהנהגת קורח.

אך מעולם לא מצאנו שם מחלוקת על תפלים ותפלות. ויתר איך לאלוהינו במדבר גם אנחנו כה?

אך כשבאתי לכאן ורואה את מעוררי המחלוקת בזמנינו ובתוך שעתמנו כאן, נתישבה לי מיד הגמרא הזו. לכן מתשובתינו מכריע ראשנו ופה:

= שְׁמַע בְּנִי מוּסַר אָבִיךָ וְאַל תִּטֹּשׁ תּוֹרַת אִמֶּךָ (מי פרשת ראשית, פרשת משלי)

משמע מכאן, שבפי שעות נגוד ישראל במדבר לא נתבטו בתפילות ועל-ידם. ובמובנה מכך, לא הי' בדיבים לא תפילים ועל סנדלרים. ובלון תפילים וסנדלרים יום נעים!

במחנה ישראל, מי יהין לעורר מדנים על טיבה של תפלים...?=